

SLADKÝ ŽIVOT

Susan Stephensová

Ostrov jen
pro ně dva

SUSAN STEPHENSOVÁ

OSTROV JEN
PRO NĚ DVA

PŘEKLAD

RUDOLF SCHUBERT

Milá čtenářko,

*nastává mi, tuším, vážná jízda / před sebou samým
v dáli utíkám...*

Když jsem četl knížky, které máte možnost Vy číst teď, pořád mně v hlavě zněly tyhle verše (kdybyste si nemohla vzpomenout, jsou z básně Františka Gellnera). A já uvažoval o tom, jak jsou vlastně příhodné i pro popis mých příběhů. Literární vědci se shodují na tom, že jeden z nejběžnějších a po tisíciletí nejoblíbenějších modelů, podle nichž jsou dobré příběhy stavěny, je ten, že hrdinové musejí absolvovat cestu, pouť, plnit během ní nějaké úkoly... a pak je jim dovoleno se vrátit, spočinout v cíli, protože naleznou sami sebe. A protože mé autorky chtějí psát dobré příběhy, právě takové, jaké mají generace čtenářů nejraději, stavějí je právě na tomhle modelu. A je to podle mě určitě dobře. Protože když příběh postrádá tyhle atributy, sice o něm rádi diskutují literární kritické, ale – ruku na srdce – kolik čtenářů se k nim vrací?

A já budu moc a moc rád, když Vy budete mít chuť se k příběhům, které Vám měsíc co měsíc nabízím, se vracet co nejčastěji!

A ještě k té jízdě... minulý měsíc jsem Vám v jednom románu – Jízda v rychlém pruhu – nabídl příběh z prostředí automobilových závodů, tento měsíc na něj navážu volným pokračováním pojmenovaným Dívka milující rychlost.

Tak se připoutejte – vyrážíme!

*... s láskou
Váš Harlequin*

Susan Stephensová

**OSTROV JEN
PRO NĚ DVA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Kidnapped for the Acosta Heir

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Rudolf Schubert

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Susan Stephens
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1489-9 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1490-5 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1491-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Alejandro Acosta stál uprostřed místnosti a žár, který z něj sálal, Sienna cítila na celém těle. A ta jeho mužsky drsná krása! Šla jí z ní hlava kolem. Měl sluncem opálenou a větrem ošlehanou tvář jako mívají muži, kteří tráví více času v koňském sedle než sezením u počítače, takže si jej chvílku představovala, jak rozhodným krokem přichází ke svému koni, vyšvihne se na něj, pobídne ho k běhu a vyráží na objížďku svého španělského panství. Jezdec a jeho kůň... Jako srostlí! Dokonalý obraz.

Ale zpátky do reality, Sienna.

Momentálně jeho tmavé oči zkoumavě pronikaly někam do hloubi její duše.

Co o něm věděla? Vlastně nic kromě toho, že byl nejlepším přítelem jejího zesnulého bratra Toma a že byl členem zámožné rodiny Acostových. Ale teď, v tomto okamžiku, se jeho pohled změnil. Převážila v něm lhostejnost.

„Nechcete se posadit?“ zeptal se jí sice mužným hlasem, ale tónem téměř tak urážlivě lhostejným, jako byl jeho pohled. Byla pro něj nula?

Už jí sdělil, že pokračuje v práci pro armádu i poté, co z ní oba s Tomem odešli, že se soustřeďuje mimo jiné na testování speciálních typů dronů, zatímco Tom se vydal vydělat jmění na nových technologiích

v oboru vojenského letectví. Zájem o drony a jejich testování přímo na bojištích je znovu svedly dohromady. Takže i oné osudné noci byli spolu.

Teď Alejandro Sienu štal, protože se ji pohledem snažil přimět, aby usedla. „Ráda postojím, díky.“

Odpověděl jen protivně nesouhlasným zvednutím jednoho ebenově černého obočí. Neobtěžoval se skrývat, že přítomnost cizích lidí v jeho londýnském domě je mu nepříjemná. Cítila z něj nepřátelské vibrace.

Ale ani ona nebyla naladěná na přátelskou notu. Jak by taky mohla, když sem přišla kvůli bratrově smrti. Uplynulo od ní teprve pár týdnů. Radši by stála někde jinde než v téhle přepychové pracovně tváří v tvář Alexandru Acostovi a jeho advokátovi, který se právě chystal přečíst bratrovu závěť.

Přispěchala sem částečně už oblečená v tom, v čem po večerech na pódiu v klubu zpívá, protože tahle doba byla jediná, která *señoru* Acostovi vyhovovala, jak ji informovala jeho asistentka. Siena jí sice dávala najevo, že pro ni si horší čas vybrat nemohl, ale nic jí to nebylo platné. Sekretářka zřejmě předpokládala, že když *señor* Acosta něco požaduje, všichni se hned mají přetrhnout, aby mu vyhověli.

Pravda, Alejandro Acosta, nejzáhadnější z rodiny španělských Acostů, byl mocný a bohatý a pro většinu lidí takřka nedosažitelný muž. A dnes se i ona na krátkou dobu přiřadila k těm privilegovaným, kteří mohou v jedné místnosti s ním dýchat stejný vzduch, pomyslela si ironicky.

„Sedněte si,“ uslyšela.

Trhla sebou. Takový nezdvořák jí nebude nařizovat, co má dělat. Naštěstí se jejich cesty už nezkříží, protože žijí v úplně odlišných světech. V tom jejím se sice, jak se říká, žije z ruky do úst, ale je plný elánu a optimismu – aspoň tomu tak bylo před Tomovou

smrtí, kdežto Alejandro se podle médií topí v penězích, a přesto nevypadá šťastně.

Pohlédla na hodinky. Čas poskočil. Do klubu, v němž je hvězdou, přijde pozdě.

Klub Modrý Anděl byl na druhé straně Londýna a jeho manažer byl na dodržování včasných příchodů vystupujících jako pes.

Sienna ovšem také. Měla své publikum a velmi jí na něm záleželo. Nesnesla představu, že by jej zklamala jen proto, že pro Alejandra Acostu byl důležitý jen on sám a nikdo jiný. Navíc jí na mysli vytanul řetěz starostí, které by musela řešit, kdyby ztratila práci v klubu. Jak by vyrovnala poplatky za dokončení studia muzikoterapie?

Slušnou práci zpěvačky totiž nebylo snadné najít. Při jednom z konkurzů, které před týdnem absolvovala, jí řekli, že zpěváci se řadí mezi skupinu lidí, kterým se říká *baviči*, a to proto, že mají diváky pobavit a že příliš nezáleží na tom, zda umějí dobře zpívat. S tím hrubě nesouhlasila.

Za získání angažmá v klubu Modrý anděl byla osudu vděčná. Acosta by jej sice navštívil leda omylem, ale i muži, kteří se v něm objevili bez partnerek, přicházeli, aby se dobře najedli a poslechli si dobrou muziku, ne proto, aby se snažili sbalit servírky či zpěvačky.

Pohledem na hodinky však zase přitáhla Acostovu pozornost. Zvedla hlavu a pohlédla mu do tváře. Kam zmizel ten žár, který z něj ještě před chvílí cítila? Teď se zdálo, že ještě nikdy se nesetkala s mužem tak odměřeným a chladným, který ale asi byl, jak si připouštěla, taky hodně smyslný. Rozhodně ale byl ukázkovým modelem miliardáře už tím, že si pro tuhle příležitost vzal na sebe bezvadně ušitý tmavý oblek a sněhobílou košili s černými diamanty blýskajícími se na manžetách. Možná jí měly připomenout,

jako by to potřebovala, pomyslela si opět ironicky, že jen jeden z nich stál víc, než ona vydělává za měsíc. Úzkostlivě pohlédla ke dveřím.

Zahlédl i tenhle její pohled. „Zdržujeme vás, slečno Slaterová?“ zeptal se jízlivě, ale i tentokrát skutečně pěkně znějícím hlasem – tichým, mírně chraplavým barytonem –, v němž slyšela nepatrný španělský přízvuk.

„Sienna, prosím,“ řekla zdvořile. V přítomnosti advokáta by se přece mohli k sobě chovat slušně, ne? „Vysvětlila jsem vaší asistentce, že tahle hodina je pro mě ta nejhorší možná.“

„Snad jste si rezervovala dost času na to, abyste vyslechla podrobnosti o odkazu vašeho bratra. A samozřejmě,“ dodal s mírným sarkasmem, „říkejte mi Alejandro.“

Napadlo ji, že by mu mohla říkat i jinak, když na ni tak posměšně hleděl. Ale připustila si, že se mu vlastně tak moc nediví. Vtrhla sem zpola oblečená už do klubu, takže asi vypadala, jako holka, která na chvíli utekla z páteční večerní zábavy, aby si poslechla, co jí její bratr, jenž sotva vychladl v hrobě, zanechal.

Právnick sedící za Alejandrovým pracovním stolem ji pokáral chladným pohledem šedých očí.

„Prosím, pokračujte,“ řekla směrem k němu, aby tak zmenšila důležitost Alejandrovy přítomnosti. Ale ještě než advokát promluvil, si s nelibostí uvědomila, že její smysly zase probudil žár sálající z Alejandrova těla, ale i jakási čistě mužská vůně. Vědomě obrátila myšlenky k bratrovi, kterého zbožňovala, a žasla nad tím, jak výrazně se lišil od Alejandra, údajně svého nejlepšího přítele. Tom totiž měl takřka neukojitelnou chuť do života. Byl laskavý, měl smysl pro humor a dokázal ji rozptýlit, rozesmát –

„Něco vás pobavilo, slečno Slaterová?“

Alejandrova otázka přerušila tok vzpomínek na bratra a vyvedla ji z míry. Možná se opravdu usmála.

„Myslela jsem na bratra, na to, jak moc jsem ho měla ráda, jak mě vždycky dokázal rozveselit.“ Jeho smrt ji stále trápila, ale nezničila ji a nezničí ji teď ani Alejandro, ani jeho advokát.

Advokát pokračoval ve čtení.

Obsah Tomovy závěti ji ohromil. Neměla tušení, že Tom nashromáždil tolik peněz, ani že je všechny odkázal jen jí.

Oba jejich rodiče tragicky zahynuli při autonehodě, když jí bylo čtrnáct a Tomovi o čtyři roky víc. Už tehdy jí slíbil, že se o ni postará, jenže tohle je úplně jiná klasa. Pohledem zabloudila na fotografii stojící na Alejandrově pracovním stole. Alejandro na ní stál v čele oddílu pohledných mužů, mezi nimiž byl i chlapecky vyhlížející, usmívající se Tom. Znovu i uvědomila, že nechápe, čím to, že se kamarádil s někým, jako je tenhle Acosta.

Když jí dva vojáci přišli oznámit tu strašlivou zprávu, byla zmatená žalem. Zmínili se i o něm, o Alejandrovi.

Pohlédla na něj tázavě.

Její pohled se střetl s jeho pohledem.

Proč se Tom nedokázal zachránit?

Problémy. To bylo první, co Alejandra napadlo, když hodnotil Tomovu sestru Siennu. Bledá, drobná žena s dlouhými, nazrzlými vlasy a oblečená, jako by se chystala na pořádnou pařbu hned poté, co uslyší, že Tom jí zanechal spoustu peněz i polovinu ostrova poblíž španělského pobřeží, jehož druhá polovina patří jemu. Už léta se mu dařilo vyhýbat se pocitům, ale Tomova smrt otevřela staré rány. Teď nechtěl ztratit sebekontrolu, a tak se soustředil na první slova advokáta. A hned musel skrýt překvapení. Byla to

špatná závěť. I Tomova sestra vypadala, jako by z ní byla perplex.

*Alejandro, tobě bych svěřil i svůj život, ale neza-
hrávej si s mou sestrou...*

To měla být výzva z hrobu? Pak přišly nějaké zmatečné věty pro Siennu, něco jako ... *vždycky tě budu mít rád a jedině, oč tě žádám, je, aby sis plnila své sny...*

S psaním těchto slov si Tom mohl ušetřit námahu, pomyslel si Alejandro a krátce pohlédl na Sienniny černé punčochy, příliš těsnou sukni a křiklavý top s flitry a připadlo mu neuvěřitelné, že díky Tomově závěti nyní vlastní ostrov společně s ní. Ale to ještě nebylo všechno. Tom měl i štěstí na burze a se získanými financemi chtěl udělat něco užitečného. Spolu přišli na nápad postavit na ostrově rehabilitační centrum pro válečné veterány. Alejandro byl rád, že Tom se nápadu chytil. Doufal totiž, že konečně našli něco, co Toma zachrání.

Však ten projekt se ještě uskuteční, sliboval si i teď v duchu. Nic mu v tom nezabrání. Tomův odkaz nezemře s ním.

Co na to řekne ona?

Život je plný výzev. *Ona* je momentálně jen jednou z mnoha dalších.

Sienna, jako by četla jeho myšlenky, k němu vzhledla.

I v jejích očích plála výzva. Okamžitě dostal nejasné podezření. O co jí jde? Jeho tělo však s nadšením zareagovalo na vzdor v jejím pevném pohledu. Jenže mysl převážila nad tělem. Prostě nebyla jeho typ. Tom ji popisoval jako mírně trhlou, ale v podstatě zábavnou, někdy však prý může být tvrdohlavá, do-
dával. A Alejandro odhadoval, že nejspíš je i nepřed-
vídatelná a odvážná, což v budoucnu může vytvořit další problém.

Jednou se Toma ptal, zda jeho sestra pracuje. Tom odpověděl vyhýbavě. „Jo, v jednom klubu,“ řekl. A to bylo vše.

Alejandro se v myšlenkách vrátil na ostrov, který teď společně Tomovou sestru spoluvlastnil, a uvědomil si, že se mu vlastně nabízí jednoduché řešení – její část ostrova od ní koupí. Tom by jeho rozhodnutí nejspíš zatleskal. Sienna tím získá dostatek finančních prostředků pro svůj budoucí život, třeba i trochu pochybný, jak naznačovala Tomova neurčitá slova a její dnešní oblečení. Faktem však zůstává, že Tom měl sestru moc rád. K ní se taky upínaly i jeho poslední myšlenky, když na bojišti umíral.

„Řekni Sienně, že ji mám rád a vždycky budu mít, ať už mě tohle nové dobrodružství dovede kamkoliv...“

Říká se, alespoň Alejandro to párkrát už slyšel, že lidé v posledních chvílích života nenalézají žádnou chybu na těch, které milovali. Takže v Tomově případě to podle těchhle jeho slov mohlo platit. Ale taky se říká, že nikdo není dokonalý a on by už z úcty k příteli udělal vše, co bylo v jeho silách, aby se ujistil, že Sienna bude v bezpečí a...

Pozvedl hlavu. „Odcházíte?“ zeptal se překvapeně, když viděl, že Sienna vykročila ke dveřím.

I advokát si už sbalil věci, jak si až teď všiml. „Tyhle dokumenty jsou dvojmo, každý z vás bude mít jednu kopii,“ řekl advokát, taky už cestou ke dveřím. „Projděte si je, až budete mít čas a klid.“

„Děkuju,“ špitla.

Slabý hlásek přitáhl jeho pohled. Vypadala nevýslovně smutná. V tu chvíli byl rád, že neviděla Tomovo dobité tělo a že nemusela snášet to strašné ticho, které následovalo poté, co vydechl naposled. O tom jí nikdy neřekne ani slovo. Byla to muka, jež by drtila srdce každému, nejen jí.

A jeho úkolem nyní nebylo uzdravovat drcené srdce Sieny, ale dohlédnout na ni.

„*Dokud moje sestra nebude s novou situací vyrovnaná, svěřuji svému příteli Alejandrovi správu Siennina dědictví...*“

Když tohle advokát četl, nesouhlasně při tom povzdechl. Znamenalo to, že Alejandro měl mít poslední slovo vždycky, když Sienna přijde s nějakými rozhodnutími či plány, ať už půjde o ostrov nebo zděděné finance. Advokát mu sdělil, že takové situace občas nastávají, že zesnulí s nejlepšími úmysly nechtěně ztíží situaci pozůstalým.

Nástěnné hodiny za ním začaly odbíjet a Sienna na něj znepokojeně pohlédla. „Mám zpoždění.“

Naježil se. *Co může být pro tebe důležitější, než pročitání bratrovy závěti?* říkal jí jeho pohled.

„Večer zpívám,“ dodala.

Rozzlobeně rozhodil paže. „Tak už proboha jděte!“

Tom neměl zemřít.

A Tomova sestra neměla dědit polovinu ostrova.

Jak mohl on, Alejandro, snad nejopatrnější z mužů v širokém okruhu svých známých, přehlédnout možnost, že by k takovému neštěstí mohlo dojít? A stalo se to!

Pak ale zase uviděl její zdrcenou tvář.

Co se to s ním děje? Nejen on, i ona přece jako by přišla o kus svého života. Ztratila přece bratra. A vzpomněl si, jak zlomení byli on a sourozenci, když ztratili rodiče, a jak dlouho trvalo, než se jejich zármutek trochu zahojil.

„Ještě než půjdu...“ začala a Alejandro v jejím hlase teď kupodivu neslyšel ani náznak výzvy.

„Ano?“

Podívala se mu do očí. „Vím, že s Tomem jste byli velcí kamarádi a chci vám poděkovat za všechno, co jste pro něj udělal.“

„Poděkovat mi?“ Napřímil se, jako by se od ní od-
tahoval. „Poděkovat mi za co?“

„Za to, že jste místo mě stál u Toma v jeho posled-
ních chvílích.“

Co ona mohla vědět o Tomových posledních chví-
lích? O jeho konci? Jen zhruba byla informována
o utrpených zraněních, ale věděla, že skutečná bitva
se odehrávala v jeho mysli? Nebylo na něm, aby jí
o tom řekl. A taky nevěděl, k čemu dobrému by jí
bylo, kdyby o tom věděla.

Udělal pohrdavé gesto ve snaze uzavřít téma. „Ne-
musíte mi za nic děkovat.“

Ostrov, o který se s Tomem podělili, měl Toma
zase obrátit v muže, o němž si Sienna myslela, že ho
znala. Bylo pro ni požehnáním, že neviděla, jak se
tíha bitvy projevila na Tomovi, který do doby, než se
mu zhroutil mysli, nebyl jen statečným vojákem, ale
i mužem, který pro své kamarády dělal i víc, než bylo
třeba, a který vždycky bojoval se zlem skutečným
i domnělým. Pro něj, Alejendra, byl jako opravdový
bratr. Bude si Toma pamatovat jako hrdinu, muže,
jenž bojoval s démony opravdovými i vymyšlenými
a který pro něj byl jako bratr. Navždy bude Tomovi
zavázán.

„Dobře. Tak se tedy loučím...“

Stála u dveří. Chtěla od něj ještě něco? Možná by jí
měl něco říct... „Uvědomujete si, že Tomovy peníze
vám nepřijdou hned?“

Ucukla, jako by ji uhodil. „To vím,“ řekla hlasem,
který jako by zdrsněl.

Ale pokračoval. „Rád vám dám dlouhý termín ke
splacení půjčky, takový, jaký se vám bude hodit...“

Zamračila se a vypadala zmateně. „Půjčky? Na
co?“

Lhostejně pohodil rameny. „Na cokoli, co budete
potřebovat.“

„Nic nebudu nepotřebovat, děkuju.“

Byl podezřívavý. Vždyť co o ní věděl? Dokáže odolat vábení náhlého bohatství? „Přemýšlejte o mé nabídce a přijďte za mnou, když budete potřebovat pomoc.“

„Nepotřebuju o nabídce přemýšlet,“ řekla. „Teď sice nedokážu o ničem jasně přemýšlet a už vůbec ne o penězích, ale v jedné věci jsem si jistá, a to, že vaši pomoc nepotřebuju.“

„Neukvapujte se s odpovědí,“ radil jí. „Brzy přijdou povinnosti –“

„Které zvládnou, až budu muset,“ přerušila ho. „A věřte mi, že nebudu dělat unáhlená rozhodnutí.“ Při těch slovech se jí najednou ve tváři objevila síla.

„Jen se vám snažím situaci usnadnit,“ pokusil se jí vysvětlit.

Cynicky pozvedla jedno jemně vykreslené obočí. „Soudíte mě podle vzhledu, a tak si myslíte, že to potřeboju?“

„Ne.“ Ale ano, přiznal si, je to tak, jak říkala. „A nejspíš máte v úmyslu nějak se dostat do Španělska a na své pozemky, ne?“

Odpovědí jí bylo nedůvěřivé zafunění. „O mých problémech nemáte ponětí, a i když jsem vám za vaši nabídku velmi vděčná, prosím, neobtěžujte se přicházet s nějakou další, protože si nedokážu představit situaci, která by mě dohnala k hledání pomoci u vás.“

„Všichni někdy potřebujeme pomoc, *señorita*,“ poznamenal a opřel se zády o zeď. „Takže i vy možná změníte názor. Až se to stane, zavolejte mi.“ Sáh do náprsní kapsy saka, vytáhl z ní vizitku a podal ji jí. Vzala si ji, aniž by se na ni podívala, a prošla kolem něj ke dveřím. Nechtěně se o něj otřela a hned na to jí zrůžověly tváře.

Jeho reakce byla spíše primitivní. „Ještě poslední

rada,“ procedil skrz zuby. „Nešířte se nikde o svém neočekávaném dědictví.“

„O neočekávaném dědictví?“ otočila se k němu a rozhodila paže. „Naznačujete mi, že bych měla bratrovy peníze považovat za něco jako nezdaněnou výhru?“

„Mám dojem, že mi úmyslně nechcete rozumět.“

„Opravdu?“ otázala se kousavě.

Kdyby tak pohled mohl zabíjet... Ale, bože, byla krásná. Mladší, než si ji představoval. Neříkal Tom něco o čtyřiaadvaceti? V očích jí plála nevinnost stejně jako hněv. „Chápu vaši naštvanost –“

Odfrkla, ale Alejandro udržel tón hlasu, když pokračoval: „Nemám v úmyslu vás urazit a moje nabídka zůstává otevřená bez časového omezení.“ Poslouchala ho vůbec? „Nezapomeňte na kopii Tomova dopisu.“

Očekával, že mu ji vytrhne z ruky a nacpe ji do obálky, v níž měla bratrovu poslední vůli, ale jen ji pevně sevřela, jako by papír, na kterém byl dopis napsán, obsahoval nějaký pozůstatek Toma. Všiml si, že ruce se jí přitom třásly a zdálo se mu, že je emocionálně vyčerpaná. A když jí po tváři začaly stékat slzy, nemohl zůstat vůči ní úplně necitlivý. Vypadala přepadle a Alejandro si už byl jistý, že jí celou pravdu o Tomově smrti nikdy neřekne.

Protáhl se kolem ní a otevřel jí dveře. Možná si vzpomněla, jak se před chvílí o něj otřela, protože mírně pozvedla ruce vzhůru, jako by se tentokrát doteku chtěla vyhnout.

„Příště se na naše setkání určitě vhodně obléknu,“ řekla trochu přátelštěji.

Do pytloviny posypané popelem? ptal se v duchu. Ale kupodivu bizarní představa jejich příštího setkání se mu zalíbila.

„Řekněte mi jednu věc, Alejandro,“ řekla a zastavila se ve dveřích.

Překvapila ho. V jejích očích uviděl vášeň, která ho na okamžik přikovala k zemi. „Ano?“

„Jak mohl být muž jako vy nejlepším přítelem mého bratra?“

Neurazil se, protože sám sobě dával tutéž otázku často.

Tom v něm něco uvolnil, vysvětloval si. A když Toma nakonec pohltila temnota, už v sobě žádnou lehkost nenašel.

„Tom byl až neskutečně vřelý a zábavný člověk,“ pokračovala. „Byl ten nejhodnější člověk, jakého jsem poznala. Byl světlo a žil pro světlo. Nepobýval v temnotě jako vy!“

„Tím, že se naštvete, Toma zpátky nepřivedete,“ řekl varovným hlasem. Začínal mít obavy, že Sienna by v tomhle duševním stavu mohla vběhnout na silnici a způsobit si nějaké zranění.

„Jen mi neříkejte, abych se uklidnila,“ odsekla. „Truchlím, jsem vystresovaná z informací, které na mě vy a právník celou dobu chrlíte a očekáváte, že je v mžiku strávím –“

„Očividně jste rozrušená –“

„Nejsem!“ vzplála a odstrčila Alejandrovu ruku ze svého ramene. „Neopovažujte se na mě sahat! Jak myslíte, že se cítím ve vašem ponurém domě, kde těžké závěsy a žaluzie vás odšťihují od světa? A –“ Na okamžik se zdálo, že je bezradná, ale pak vyhrkla: „A váš majordomus nosí bílé rukavice.“

Hysterie zrozená ze smutku, usoudil a pokusil se reagovat jemným humorem. „Co máte proti bílým rukavicím?“

„Celý tenhle odporný dům nesnáším,“ odsekla.

Interiér jeho londýnského sídla byl dílem cenami ověřené návrhářky, která mu řekla, že jí dalo hodně práce, aby vytvořila prostředí, které by vystihovalo jeho osobnost. A teď ji Sienna označila slovem *ponurá*.

„A tohle!“ pokračovala a vrátila ho do přítomnosti, když hbitě přiskočila zpátky k jednomu z oken místnosti, z níž se chystala odejít, a odhrnula z něj závěs. Ostré světlo pouličních lamp vpadlo dovnitř.

„A tohle je moje výhrada vůči vám. Kdybyste do svého života vpustil trochu světla, možná byste věci viděl jasněji.“ A vyrazila zpět ke dveřím do haly.

„Děkuju, vyprovodím se sama,“ slyšel ji, jak odpovídá majordomovi, který zřejmě spěchal otevřít jí domovní dveře.

Pak už jen slyšel, jak se dveře za ní zavřely.

A nastalo tíživé ticho.

DRUHÁ KAPITOLA

Poté co za sebou zavřela dveře domu, si Siena přiznala, že ze setkání s Alejandrem je v šoku. Očekávala, že Alejandro se v mnohém bude podobat Tomovi, jenže poznala někoho úplně odlišného. Zdeptalo ji to. Opět cítila, jak ji smutek po Tomovi přemáhá a doufala, že jako vždy se uvolní zpěvem. Jenže tahle dnešní cesta do klubu v londýnském Soho byla dlouhá a myšlenky se jí v hlavě odvíjely jako těžko pochopitelný film.

Netušila, že Tom měl tolik peněz. A k tomu polovinu ostrova! Proč se o svém majetku nezmínil, když spolu mluvili naposledy? Asi proto, že mluvili telefonicky, a tak nemohl ani naznačit, že se po čase opět chystá na bojiště. Nejspíš šlo o tajnou akci. Ale byl plný optimismu jako vždycky a neustále stáčel hovor na ni, na její každodenní život.

Měla na něj zatlačit, aby jí řekl něco o sobě.

Opustí ji někdy ten pocit viny?

Měla v hlavě jeden velký zmatek. A setkání s Alejandrem všechno ještě více zamotalo. Dopadlo tak špatně, jak jen mohlo. Nelíbil se jí. Ani ona jemu se nelíbila, to poznala. Nepochopil ani, že jen chtěla mít Toma čas od času vedle sebe, nebo si s ním aspoň telefonicky popovídat, jen aby se přesvědčila, že žije a je v pořádku.

Proč asi ji Tom chtěl přimět, aby při jakékoliv

manipulaci s penězi, které jí odkázal, předem požádala Alejandra o souhlas? Nedůvěřoval jí? Nic takového v minulosti tomu nenasvědčovalo. Že by ji Tom s ním takhle spoutal schválně?

Absurdní nápad.

I při kratičkém pomyslení na takovou možnost ji obešel mráz. Po prvním setkání byl pro ni Alejandro jako dvě osoby v jednom. Jedna z nich ji urážela, a tím pádem i odpuzovala, zatímco ta druhá ji fascinovala. Až příliš fascinovala. Právě proto, jak jí říkal zdravý rozum, si od něj musí udržovat odstup.

Se skloněnou hlavou si rychlou chůzí prorážela cestu studeným londýnským větrem z ulic klidné čtvrti Mayfair do živějších ulic, jež ji vedly ke klubu. Sama bydlela v nepříliš elegantní části města, v garsonce domu, jehož majitele neznala, ale její pokoj byl aspoň světlý a příjemný a až do Tomovy smrti v něm žila šťastně, zatímco Alejandro nevypadal šťastně ani trochu.

Docházela k budově, v níž několik prostor náleželo klubu Modrý anděl. Pohled na klub jí vždycky pozvedl náladu, zejména když před ním táhla fronta dychtivých návštěvníků čekajících na otevření vstupních dveří. Těšila se, až jim zazpívá. Milovala hudbu. Hudba ji v těžkých chvílích života zachraňovala. Když přišla o rodiče, hudbou vyjadřovala smutek, a znovu se k ní obrátila, když hledala možnosti obživy.

Nyní, po Tomově smrti, opět nalézala útěchu ve zpěvu.

A vděčné publikum pro ni bylo nepřekonatelným darem. Žádný z návštěvníků nepřicházel do klubu proto, aby hleděl na protáhlé, rozmrzelé obličejy, každý z nich chtěl na hodinu, dvě hodit starosti za hlavu. A ona se k nim vždycky ráda připojovala. Tak tomu bylo i v minulých týdnech, kdy ztrátu Toma mohla ve svém životě bez nadsázky připodobnit ke zhasnutí světla, ale když naslouchala právníkovi čtoucímu

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ostrov jen pro ně dva.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.